

Cổ Đại Tiên Sinh

Lại nói về Thành Nhân, đang ăn uống cùng nghĩa mẫu, xảy thấy gã đại hán tự xưng là Hắc Long Song Dao Kha Ngột Tân từ đâu xông vào quán và gây sự đánh nhau với nhóm cao thủ Thiên Tề giáo. Trong đám thực khách chỉ trừ có chàng và nghĩa mẫu, còn bao nhiêu biến sạch, kể cả bọn gia nhân, tửu bảo của bản quán. Thành Nhân bỗng nghe nghĩa mẫu nói khẽ với chàng:

– Thành nhi à! Chúng ta nên dời bàn ăn vào góc phòng cho tiện. Chứ ngồi đây đang lúc bọn họ đánh nhau, không khỏi va chạm đến ta, phiền phức lắm!

Thành Nhân chưa kịp vâng lời liền thì bốn tay cao thủ của Thiên Tề giáo hùng dũng bước ra khỏi bàn. Chàng vừa nhắc chiếc bàn ăn định bê đi, chợt mấy tên thuộc hạ của Kha Ngột Tân ùa ngay vào vòng chiến. Có vài đứa toan tông ngang cả bàn lẫn hai người, dè đâu chúng bị bật ngửa trở lại. Đứa thì té nghiêng đứa thì ngã ngửa trở lại. Những đứa khác ở phía sau thấy vậy chẳng dám làm càn nữa. Chúng nhìn hai người vừa kinh ngạc lại vừa căm tức. Thành Nhân vẫn bình thản dời bàn vào góc phòng. Hai mẹ con vừa ăn uống vừa xem cuộc giao thủ giống như những kẻ nhàn rỗi đang thưởng thức một trò vui.

Nhắc lại giáo chủ Thiên Tề giáo ngồi thong dong uống rượu. Khi gã đại hán buông ra những lời xác xược rồi giương oai giá võ, ai cũng ngỡ lão sẽ tức giận phản ứng ngay, chẳng dè lão lại càng bình thản như vại. Bọn thuộc hạ của Hắc Long Song Dao Kha Ngột Tân thấy lão khinh người thái quá, hè nhau đến định hỏi tội. Chúng vừa vung đao kiếm sấn đến, chưa kịp giữ sổ lão thì đã bị lão giữ sổ rồi. Người ta không hề biết giáo chủ Thiên Tề giáo xuất thủ ra sao, chỉ thấy lão xòe năm ngón tay ra hạ xuống bàn rồi dùng hai ngón kẹp lấy chung rượu đưa lên môi. Động tác ấy chỉ có những người phong lưu đang thưởng thức hương vị của loại quý tửu, chứ mấy ai ngờ rằng các ngón tay kia lại bắn ra những luồng chỉ phong giết người trong nháy mắt. Những tên đầu trâu mặt ngựa còn lại thấy rõ đồng bọn của chúng bị hạ thủ quá lẹ, nên chẳng dám khinh thường lão nữa.

Trong khi đó, bốn gã hán tử chưa kịp ra tay đối địch với Hắc Long Song Dao Kha Ngột Tân thì đã bị một lần hai mặt nội công ngoại kích. Bên trong, Kha Ngột Tân dùng song đao vũ lộng bằng tuyệt chiêu “Lôi Âm thần đao” đánh ra như mưa sa bão táp. Cùng lúc, bên ngoài hàng chục tên thuộc hạ của hắn sử dụng các loại binh khí ào ạt đánh vào. Tuy nhiên với trình độ võ công như các tay cao thủ Thiên Tề giáo trong nhất thời không dễ gì bị khuất phục ngay. Tám thanh giản sắt như những bức thành kiên cố bao bọc lấy bốn người. Tiếng binh khí va chạm chan chát cộng với tiếng la hét và cả tiếng kinh lực, chỉ phong tạo nên một quang cảnh hỗn loạn khác thường. Bàn ghế chén bát cùng các vật trang trí trong quán ăn chỉ qua nửa khắc đã biến thành

những mảnh nát vụn rơi rải khắp nơi.

Thành Nhân để ý thấy mỗi khi có tên thuộc hạ của Hắc Long Song Dao bén mảng đến gần bàn của lão giáo chủ Thiên Tề giáo đang ngồi độc ẩm, nếu không vong mạng thì cũng bị trọng thương. Chàng nhẹ lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng với thái độ nhẫn tâm của lão Cổ Đại, Phụng Liên Thăng Tiên cô biết ý nên ngoảnh sang nói nhỏ với chàng:

– Thành nhi chớ nghĩ sai về Cổ Đại tiên sinh là người có thủ đoạn ác độc. Chẳng qua vì bọn thuộc hạ của Hắc Long Song Dao Kha Ngột Tân cũng chính là bọn cao thủ của phe Tứ Hải Đại Mông bang. Mà kẻ nào là người của lão Hồn Thế Tà Thần cũng chính là kẻ thù của Thiên Tề giáo cả!

Nghe vậy Thành Nhân bèn thốt hỏi:

– Thưa nghĩa mẫu! Mấy năm trước Thiên Tề giáo có trong tay ngọc tử truyền quốc của nhà Tống, nghe nói bọn cao thủ võ lâm kẻ cả các võ lâm môn chính phái đều kéo đến tranh giành. Vậy chẳng hay hiện giờ bảo vật kia đã lọt vào tay kẻ nào thế ạ?

Trầm ngâm một thoáng, nghĩa mẫu của chàng cau mày nói:

– Ta chỉ nghe đồn đại thôi, chứ chưa được chứng kiến. Cách đây năm năm về trước có một tên đạo chích biệt hiệu là Xuyên Bích Đạo Vương đánh cắp ngọc tử của nhà Mạt Tống. Sau đó hắn “bán” cho đám tôn giả của Thiên Tề giáo. Giáo chủ Thiên Tề giáo dự tính dùng ngọc tử để quy tụ anh hào trong thiên hạ, dựng cờ đại nghĩa, chống Đại Mông bang. Nhưng... không ngờ lão đại ma đầu Hồn Thế Tà Thần biết được, bèn dùng kế ly gián. Lão cho người len lỏi vào hàng ngũ các võ lâm chính phái để kích động từng nhóm tranh giành bảo vật. Và rồi, điều đáng tiếc đã xảy ra, những trận giao tranh liên tục giữa các bang hội, giáo phái của cả vùng Trung Nguyên rộng lớn gây nên các cuộc huyết hận hầu như không ai khác hơn ngoài bọn Tứ Hải Đại Mông bang. Tiếc thay! Những kẻ thường tự cho mình là bậc hào kiệt võ lâm, hoặc là trượng phu quân tử. Hừ! Thế mà chỉ vì miếng đỉnh chung làm cho tối mắt, mờ luôn lương tâm!”Gà nhà bôi mặt đá nhau”. Cuối cùng, bảo vật ấy lọt vào tay lão cái thế ma đầu. Quả đúng là giang hồ võ lâm đã tới thời kỳ mạt vận rồi!

Thành Nhân chợt nhớ mấy năm trước vùng Tứ Xuyên đêm nọ, chính nhờ chàng bắt sống Xuyên Bích Đạo Vương nên mới phát hiện ra nhiều vật quý giá, trong đó có ngọc tử truyền quốc của nhà Tống. Chàng chẳng màng đến ngọc tử làm gì, bèn trao cho vị thủ lĩnh hàng tôn giả của Thiên Tề giáo. Chẳng ngờ nó lại là nguyên nhân gây ra cảnh tương tàn cốt rã trong các giới võ lâm đồng đạo chính phái Trung Nguyên. Ôi! Nhưng xét cho kỹ thì cũng bởi lòng dạ con người tham lam mù quáng, đến nỗi phải biến bạn thành thù, đổi ân ra oán.

Nghĩ đến đó, chàng buông một tiếng thở dài. Phụng Liên Thăng Tiên cô bỗng đứng thấy dưỡng tử thở dài buồn bã, bà cũng gác đĩa rồi nói thật nhỏ với chàng:

– Thành nhi à! Ta nên đi Giang Bắc một chuyến nhé!

Chàng phân vân thưa rằng:

– Con muốn nán lại xem cuộc giao thủ này một lát. Nếu Thiên Tề giáo chủ Cổ Đại tiên sinh đấu không lại bọn Kha Ngột Tân, bắt buộc con phải tiếp trợ cho người.

– Nhưng ta xem lão giáo chủ trình độ võ công thuộc vào hàng thượng thừa, như vậy thì còn lo lắng làm chi cho một?

Chàng khẽ lắc đầu:

– Không đâu, thưa nghĩa mẫu! Con không phủ nhận bản lĩnh của lão tiên bối kia đâu, song cũng không dám coi thường Kha Ngột Tân. Vì hấn vốn là con trai của Hắc Long Dao Kha Ngột Bật phó bang chủ Tứ Hải Đại Mông bang, dứt khoát hấn chẳng phải là hạng tầm thường.

Ngay lúc đó, Kha Ngột Tân sử dụng hai thanh Hắc Long đao tung hoành ngang dọc. Thoạt trông, người thường không thể nào nhìn ra nhân ảnh của hấn nữa. Thay vào đó là cặp rồng đen uốn lượn vẫy vùng giữa rừng giảo sát. Trong giây khắc bất ngờ, hai con rồng lượn xuống sát mặt đất. Một tiếng xé hai tai vang lên làm rung rinh tửu quán. Cùng lúc đó, ngọn đao xĩa lên hai phía rồi vạch ngang như hai tia chớp. Hai tiếng rú thảm vang lên. Hai cánh tay còn nắm chặt cây giảo đứt lia văng ra xa, máu tuôn lênh láng. Hai gã hán tử của Thiên Tề giáo ôm lấy vết thương loạng choạng thoái lui liên tục về phía sau, chẳng kịp đề phòng, đã bị bọn thủ túc của Hắc Long Song Đao Kha Ngột Tân đâm chém tới tấp. Thế là chỉ qua vài hiệp, bốn người của Thiên Tề giáo chưa lập nổi Bát Giản Trận Đò, đã bị hạ thủ hết hai.

Trong khi đôi mũi Hắc Long đao vút lên. Thành Nhân nghe tiếp theo có tiếng thốt ngữ ngang vang lên từ ngoài cửa quán.

– Trời!”Lôi Âm thần đao” thật là vô cùng lợi hại!

Thành Nhân liếc mắt dò xem thái độ của lão giáo chủ như thế nào. Chàng chỉ thấy lão hơi rúng động một chút thôi. Cục trường giờ đây mới thật sự căng thẳng. Hai gã cao thủ Thiên Tề giáo biến sắc, chưa kịp phản ứng đã thấy bóng dáng đôi Hắc Long đao phủ chụp bốn bề. Hai gã đang vung song giảo đập bên này đỡ bên nọ, bất chợt hai con rồng đen biến mất. Chỉ một giây rất ngắn, hai gã kinh hoảng vọt mình lên không. Nhưng đã trễ, đôi Hắc Long đao đã hớt tiện đôi chân của từng gã mất rồi. Tiếng rú chưa kịp thoát ra khỏi mồm cả hai lại bị lãnh trọn đôi luồng kinh phong, bắn thẳng lên, làm thủng luôn hai lỗ nơi mái ngói, văng mất tiêu. Thì ra, sau khi dùng song đao vớt lia đôi chân của hai địch thủ, gã đại hán họ Kha giắt lại binh khí vào lưng, sử dụng tuyệt kỹ “Lôi Âm thần chưởng” đánh luôn hai luồng kinh lực dững mãnh phi thường. Kể thì lâu, nhưng mọi động tác của hấn nhanh không thể tưởng tượng nổi!

– Ha ha ha! Khá khen cho tiểu tử của lão ma đầu Kha Ngột Bật! Đây, Hắc Long Song Đao Kha Ngột Tân! Thăng Hồn Thế Tà Thần đã truyền thụ cho mi được mấy

chiêu, hãy đem ra đây thi thố xem nào?

Kha Ngột Tân ngó lại, đã thấy lão già đứng sau lưng hấn cách ba trượng chẳng biết tự lúc nào. Hấn cả giận xoạc khuỳnh tay gằn giọng mắng càn:

– Hừ! Lão già dám cả gan xúc phạm đến sư tổ của ta à? Được! Ta sẽ cho lão biết thế nào là sức mạnh của Ngô Vương bí lục! Nhưng trước khi giao thủ, hãy khai tính danh ra chuẩn bị đầu thú với Diêm Vương cho kịp lúc.

Lão già vẫn ung dung đưa tay vuốt chòm râu bạc.

– Lão phu là giáo chủ Thiên Tề giáo, đồng đạo võ lâm thương yêu quý mến gọi ta là Cổ Đại tiên sinh đó! Nào, người chuẩn bị giao thủ cùng ta.

Nói rồi lão thối lui một bước khá dài, đánh tay hữu lên vai tả một cái, đã thấy thanh Hàn Nguyệt bảo kiếm vươn tới trước tỏa hào quang sáng rực cục trường. Cổ Đại tiên sinh xuống tấn chân sau, vận Thiên Nguyệt chân khí. Thời gian thoáng qua vài chớp mắt, lão tiên sinh bắt đầu thi triển một bí pháp vô cùng thần diệu. Nhân ảnh hòa trong kiếm ảnh. Kiếm ảnh vũ lộng chiếm dụng thời gian vào không gian tạo ra nhiều hư ảnh. Phụng Liên Thăng Tiên cô đang ngồi kế bên dưỡng tử bất giác thốt lên:

– Ô!”Bá Ảnh ma công” – một bí quyết thất truyền của lão kỳ nhân Cổ Sơ Bàng Thủ hàng trăm năm về trước!

Trong lúc lão giáo chủ còn đang vận khí đề cương thì Hắc Long Song Dao Kha Ngột Tân cũng rút soạt song đao ra bắt chéo phía trước mặt, đôi mắt long lên, sát khí đằng đằng. Hấn vận nội lực xông bèn thi triển chiêu thức “Lôi Âm thần đao” lồng với bộ Hắc Long đao tạo nên những đường đao pháp hết sức thần tình linh diệu. Môn Hắc Long đao vốn là bộ môn đao thức gia truyền mà thân phụ hấn khi còn sinh tiền đã vầy vùng ngang dọc khắp mấy cõi thảo nguyên bao la. Đến đời hấn, khi sử dụng chỉ có một thanh đao, hấn cảm thấy chưa hài lòng. Hấn bèn chuyên tâm tập luyện bộ môn này với song đao. Qua mấy năm miệt mài gian khổ hấn đã thành công. Bắt đầu từ đó, khác với biệt danh của gia phụ hấn là Hắc Long đao, tự hấn cải đổi thành Hắc Long Song Dao. Nhờ môn tuyệt kỹ gia truyền cộng với sự sáng tạo của chính bản thân, dần dần đưa hấn từ một tên vô danh tiểu tốt lên đến hàng cao thủ nổi tiếng trên chốn giang hồ. Mãi cho đến khi gia nhập vào hàng ngũ Tứ Hải Đại Mông bang, hấn lại được thọ giáo thêm các bí quyết nằm trong pho Ngô Vương bí lục mà đích thân lão cái thế ma đầu gia ân truyền thụ. Cho nên bây giờ hấn lại trong tay có các tuyệt kỹ siêu phàm ấy mà tự cao tự đại như thế!

“Bá Ảnh ma công” dụng độ với Hắc Long Song Dao kèm theo “Lôi Âm thần đao” trông mới thật là ngoạn mục! Những kẻ võ công tầm thường chỉ đứng xa xa chứ chẳng dám lại gần. Đám thuộc hạ của Kha Ngột Tân vội vã lui xác đồng bọn ra ngoài, chẳng đứa nào dám đánh hôi để hỗ trợ thượng cấp. Duy trong quán chỉ còn lại Thành Nhân và nghĩa mẫu thảo nhiên đứng cả dậy say sưa theo dõi cuộc giao thủ này thôi.

Bấy giờ nơi cục trường, hai con rồng đen vẫy vùng giữa hàng trăm ánh kiếm màu bạc. Tiếng đao kiếm chạm nhau liên tiếp, hầu như chẳng bao giờ dứt. Cuộc chiến đấu càng lúc càng trở nên khốc liệt hơn, bởi vì tốc độ của từng đường đao ngọn kiếm nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Đối với Thành Nhân, đây là lần đầu tiên chứng kiến “Bá Ảnh ma công” tranh cùng Hắc Long Song Đao, chứ riêng môn tuyệt kỹ “Lôi Âm thần đao” thì chàng chẳng còn lạ lòng chi nữa. Bởi thế, qua mười hiệp đầu, chàng thấy rõ gã đại hán Kha Ngộ Tân tuy công lực hơn người, sử dụng các chiêu thức vô cùng hiểm ác, song le, chàng vẫn có thể phát hiện ra những chỗ sơ hở của hắn khá dễ dàng. Do đó, Thành Nhân định bụng sẽ mách nước cho lão tiên bối Cổ Đại tiên sinh, nhưng nhận thấy cả hai phía đối thủ vẫn giao tranh thần tốc, chưa ngã ngũ. Qua hai mươi hiệp có dư, dần dần Kha Ngộ Tân nhờ vận dụng một lần đến hai môn tuyệt kỹ đã giành được thế thượng phong. Trong lúc Cổ Đại tiên sinh với môn bí pháp “Bá Ảnh ma công” không phải là xoàng, song vì nội lực của lão không được sung mãn như xưa nên mất hẳn vẻ thần oai uy vũ của mấy khắc đầu. Thật ra, Thành Nhân không thể nào nhận định được vì lý do tại sao công lực của lão giáo chủ Thiên Tề giáo lại mau sút giảm đến thế? Chàng có biết đâu cách đây mấy năm về trước, Cổ Đại tiên sinh suýt chết vì nắm giữ ngọc tử truyền quốc. Qua biến cố nọ, lão chịu trọng thương. Ấy cũng nhờ bí pháp “Bá Ảnh ma công” cứu mạng. Sau mấy năm trời tìm nơi mai danh ẩn tích để chữa thương và phục hồi chân lực, đến nay nội công của lão cỡ đó là khá lắm rồi!

Khi thấy Cổ Đại tiên sinh bị đối phương trấn áp, Thành Nhân chẳng dám do dự nữa, bèn vận công dùng phép Truyền âm nhập mật với lão:

– Xin lão tiên bối yên tâm! Vãn bối sẽ phò trợ cho người. Nhất định không thể để thằng ma đầu kia làm hỗn đối với lão tiên bối đâu!

Vừa nghe thoảng có tiếng người lạ rót vào tai bằng giọng ủng hộ, lão giáo chủ lộ vẻ vui mừng. Chỉ cần một giây chệnh mảng của lão thôi, gã đại hán phóng vèo ngọn đao vào hạ bộ lão. Lão kinh hoàng thân kiếm về gạt, thì chột ngọn đao thứ hai từ trên bổ xuống đầu. Lão điếng hồn, ngỡ đâu sẽ bỏ mạng ngay.

Cheng!

Một tia sáng từ ngoài cục trường xẹt đến đón ngay đường đao khốc liệt. Cổ Đại tiên sinh ngỡ ngác mở to đôi mắt, trong lúc Kha Ngộ Tân bị bật ngược ngọn đao suýt rơi khỏi tay. Hắn nhăn mặt một thoáng vì hổ khẩu tê chồn. Qua sự va chạm vừa rồi, hắn mới bàng hoàng nhìn lại. Đối diện với hắn là một vị công tử khôi ngô tuấn tú, đẹp đẽ phương phi, hình dong tráng kiện, uy dũng mười phần. Kha Ngộ Tân hơi chột dạ, song bản tính của hắn vốn ngang tàng phách lối nên chỉ giây lát sau hắn đã lấy lại bình tĩnh. Hắn gằn giọng hỏi:

– Các hạ là ai? Cớ sao lại xen vào phá đám?

Người vừa xuất hiện kịp thời giải cứu cho Cổ Đại tiên sinh không ai khác hơn là

Ngô Thành Nhân. Chàng hiên ngang như một vị thiên thần, đưa thanh trường kiếm về phía trước, mũi kiếm chĩa lên trời, lạnh lùng thốt:

– Tại hạ là Sát Thát Kiếm Khách đây, các hạ có đủ can đảm, hãy cùng tại hạ so tài cao thấp!

Kha Ngột Tân đập hai mũi đao vào nhau nghe “cheng” một tiếng rồi cười nhạt:

– Hừ! Người đừng có khua môi múa mép. Chưa nếm thử “Lôi Âm thần công” của ta nên chưa được lễ độ lắm! Nào người có tài cán chi hãy trở hết ra xem!

Thành Nhân nhếch môi cười khẩy:

– Được thôi! Trước tiên tại hạ sẽ sử dụng bí pháp “Kim Cang chiêu hồn kiếm ảnh”! Chắc các hạ đã biết qua bí quyết này rồi nhỉ?

Hắc Long Song Đao Kha Ngột Tân thoáng giật mình một cái. Cố gắng trầm tĩnh, hấn nhú đôi lông mày rậm, đưa bộ mặt dữ dằn chồm tới trước:

– Người nói sao? Người mà cũng biết sử dụng tuyệt chiêu kỳ pháp của sư phụ ta ư?

– Hừ! Bí pháp ấy là của sư phụ người à? Ha ha ha! Người có biết rằng sư phụ của người là thằng đạo chích, đã đánh cắp Bí Lục của sư phụ ta chẳng...?

Kha Ngột Tân chưa nghe hết câu, tức giận gầm lên một tiếng. Cả tòa tử điểm to lớn là thế mà rung lên từng hồi như muốn đổ sập, gạch ngói rơi ầm ầm!

Ngô Thành Nhân tỏ ra hết sức điềm tĩnh chứ không hàm hừ như địch thủ. Chàng ngoảnh lại nghiêng đầu khẽ thốt với Cổ Đại tiên sinh:

– Xin tiền bối vui lòng “nhường” cái tên mất dạy này cho văn bối “nói chuyện” một lát nhé!

Lại nói qua lão giáo chủ Thiên Tề giáo Cổ Đại tiên sinh. Từ lúc nghe Thành Nhân động viên cổ vũ, lão không nói ra song trong bụng mừng khôn tả xiết. Chẳng phải lão hèn nhất sợ chết đâu, nhưng điều làm lão lo ngại nhất là thanh danh của một vị giáo chủ sắp bị bôi nhọ đến nơi. Nếu danh dự bị chà đạp, thì còn gì nữa, dẫu một trăm cái chết cũng không cứu vãn nổi. Chẳng thà phải thác dưới tay của hàng cao thủ siêu phàm, lão sẽ không bao giờ ân hận. Đằng này, địch thủ của lão lại là tiểu tử của kẻ đã từng đối đầu ngang ngửa với lão ngày xưa. Cho nên khi Thành Nhân xuất hiện, dù muốn dù không lão buộc phải thoái lui đến mấy bước dài, đồng thời đưa mắt ngó xem người vừa can thiệp cho lão là hạng người nào trên chốn giang hồ. Lão nhủ thầm trong bụng:

– “Ồ! Một vị công tử hoặc một trang thiếu hiệp kịp thời đó! Chàng tự xưng là Sát Thát Kiếm Khách. Nhưng có nhiều Sát Thát Kiếm Khách thì làm sao phân biệt? Được rồi! Để từ từ ta sẽ gọi chuyện làm quen với chàng mới được”.

Nghĩ xong lão yên chí nhìn chàng với một cảm tình nồng hậu. Đến chừng nghe chàng hiệp khách ngoảnh sang nghiêng đầu nói với lão hàm ý câu nói của chàng vừa

lễ phép lại vừa kiêu ngạo đầy tự tin, lão bèn đáp lễ và khiêm tốn gật đầu...

Nhắc lại, Hắc Long Song Dao Kha Ngột Tân gầm lên một tiếng. Ấy thế mà chàng mỹ nam tử đối thủ của hắn vẫn thản nhiên chẳng hề tỏ ra dao động tí nào. Hắn càng giận dữ lồng lên múa tít song đao, xông tới. Bỗng hắn hơi khựng lại, đồng thời trở đôi mắt ếch ra nhìn không chớp. Ngay trước mặt hắn, bóng người biến mất. Thay vào đó là bóng kiếm ánh tỏa giăng bàng bạc, kiếm quang nháng lên sáng rực cục trường. Một cái bóng hình trái cầu bạc xuất hiện trước những cặp mắt sững sờ. Những kẻ yếu bóng vía đang thập thò ngoài cửa quán đồng thanh thốt lên bằng một giọng khiếp sợ:

– Trời...!”Kim Cang chiêu hồn kiếm”!

Kha Ngột Tân giật mình, buột miệng:

–Ồ! Đúng rồi!

Thốt nhiên, hắn lùi lại một bước. Nhưng bản tính hiếu thắng và hung dữ không cho phép hắn lùi thêm bước thứ hai. Tuy nhiên, hắn chẳng dám khinh thường địch thủ. Hắn vận toàn bộ chân lực trong người, cẩn thận thi triển một lúc hai tuyệt chiêu sở trường. Thế rồi một vài khoảnh khắc sau đôi rồng đen xuất hiện trở lại giữa cục trường, quần thảo với bóng cầu màu bạc. Tiếng đao kiếm chạm vào nhau lần này vang lên nghe chát chúa hơn trước nhiều. Qua nửa khắc giao tranh, hai con rồng bỗng lộn đầu xuống đất. Hắc Long Song Dao Kha Ngột Tân định trở thủ pháp dùng tuyệt kỹ “Lôi Âm thần đao”. Nhưng hắn không thể nào ngờ rằng đối phương đã thông thạo bí pháp của hắn và cũng biết cả những khóc mà hắn đã giở trò với Cổ Đại tiên sinh lúc nãy. Cho nên khi hai con rồng lượn mình xuống đất, lập tức bóng cầu bạc như đeo dính một bên.”Lôi Âm thần đao” chưa kịp phát ra, xảy nghe một tràng tiếng rú vang lên. Hai bên đối thủ tự lại bản tướng. Ngô Thành Nhân uy nghi lẫm liệt tựa một thiên tướng đằng vân giá võ giáng hạ giữa hồng trần, hơi thở bình thường, vững vàng như pho tượng. Trong lúc đó, Hắc Long Song Dao Kha Ngột Tân lão đảo thoái lui liên tục về phía sau bốn năm bước. Nơi bả vai hắn bị rách toạc một đường, máu tuôn như xối, ướt đầm cả y trang. Hắn chưa kịp gượng lại thì đã nghe đối thủ thét lạnh lạnh:

– Kha Ngột Tân! Ấy mới chỉ một chiêu đầu, gọi là “lễ ra mắt” của tại hạ. Bây giờ xin mời các hạ chuẩn bị “thưởng thức” tuyệt kỹ Hàn Băng công!

Nói rồi Thành Nhân vận thiên nguyên chân khí, hoành ngang thanh trường kiếm chuẩn bị thi triển tuyệt chiêu “Hàn Băng kiếm ảnh”. Vừa nghe xong ba tiếng “Hàn Băng công”, Hắc Long Song Dao Kha Ngột Tân mặt cắt không còn tí máu. Hắn lấp bắp đôi môi tái nhợt như kẻ đang trong cơn mê ngủ:

– “Hàn Băng công”? Một bí pháp siêu việt của môn phái Mã Yên sơn bên Đại Việt? Trời hại ta rồi! Hổng hét! Hổng hét! Thôi, thôi! Tẩu vi thượng sách! Chớ có chần chừ!

Thốt rồi hắn vận khí đề cương, dùng thuật khinh công thượng thừa, bắn vút mình

lên xuyên qua một trong hai lỗ hổng trên nóc nhà, sau khi để lại một câu mọi người đều nghe rõ:

– Sát Thát Kiếm Khách! Quả thật tài nghệ của người đã vượt trên ta một bậc. Nay ta xin kiếu. Hẹn một ngày không xa, ta sẽ rửa sạch mối nhục này. Tạm biệt!

Hắn đã đi xa nhưng thanh âm vẫn còn đọng lại. Bọn thuộc hạ của hắn cũng vội vã chuồn luôn...

Đám thực khách từ sớm đến giờ cứ lấp ló bên ngoài, giờ đây lần mò bước vào trong tửu điếm để chiêm ngưỡng vị anh hùng đủ bản lĩnh ra tay đuổi loài cẩu trệ. Lão giáo chủ Thiên Tề giáo Cổ Đại tiên sinh sửa lại áo xống, từ tốn bước đến trước mặt Thành Nhân, khom mình cung tay xá sâu chàng một cái. Thành Nhân hoảng hốt lách mình qua một bên né khỏi. Vô hình trung lão xá nhằm nghĩa mẫu của chàng. Phụng Liên Thăng Tiên cô tùm tùm cười, đồng thời cũng nghiêng mình đáp lễ lại. Đến lúc lão giáo chủ Thiên Tề giáo ngẩng đầu lên, trước lão bấy giờ là một mệnh phụ phu nhân, trâm cài lược giắt, dung nhan vẫn còn mặn mà tha thướt song lại rất đoan chính nghiêm trang. Lão kinh ngạc buột mồm thốt:

– Ủa? Có phải Phụng Liên Thăng Tiên cô đấy không nhỉ? Vạn hạnh! Vạn hạnh! Lão phu xin kính chào tiên nương!

Giọng Phụng Liên Thăng Tiên cô khiêm cung hết mực:

– Không dám! Xin hân hạnh nghiêng mình kính cẩn chào Cổ Đại tiên sinh!

– Thế, tiên nương đến đây lâu chưa?

– Bẩm tiên sinh! Tiện nữ đến lâu rồi. Có điều không dám làm rối mắt tiên sinh, nên đành kiên trì chờ dịp đó thôi!

Nói đến đây Phụng Liên Thăng Tiên cô đưa tay ngoắc Thành Nhân lại và bảo:

– Thành nhi! Con mau ra mắt lão tiên bố đi nào!

Thành Nhân cung kính vâng lời. Lão giáo chủ Thiên Tề giáo lật đật đỡ chàng đứng dậy:

– Ấy chết! Xin ân nhân thiếu hiệp chớ có thủ lễ thái quá, làm cho lão mỗ áy náy không an! Chẳng hay thiếu hiệp đây tôn danh quý tính là chi? Nếu không có gì bất tiện, xin vui lòng cho lão mỗ biết với, được chăng?

Thành Nhân nhẹ đưa mắt nhìn sang nghĩa mẫu. Biết rõ chàng khiêm tốn nhường lời, bà đằng hắng một tiếng rồi vui vẻ giới thiệu:

– Dường tử của tiện nữ họ Ngô tên là Thành Nhân – chưởng môn phái Mã Yên sơn và chính là trưởng nam của Uyên Ương song hiệp...!

Mới nghe đến đây, Cổ Đại tiên sinh thảng thốt sụp hai gối xuống vái dài Ngô Thành Nhân. Chàng hiệp khách hoảng kinh lại lách mình tránh né. Lão giáo chủ Thiên Tề giáo cất giọng xúc động:

– Ôi chao! Núi Thái sơn hiện ra trước mắt mà lão phu không hề hay biết để kịp

cung nghinh đón chào! Thật là tẻ quá...! Văn kỳ thanh bất kiến kỳ hình, nên chi đặc tội xin rộng tình dung thứ! Ô! Phan An thua trước tái thế còn thua. Khá thật! Khá thật! Không ngờ ông bạn Ngô Thành Nguyên lại có phúc đến như vậy! Hảo! Hảo!

Nói rồi mừng rỡ kéo rịt cho bằng được Thành Nhân ngồi trở lên bàn, đồng thời ngỏ lời mời Phụng Liên Thăng Tiên cô rới rít. Bọn tửu bảo cùng gã chủ quán vội vàng phục dịch ba người.

Thế là câu chuyện được khơi mào bên chén trà tao bời!

Riêng đám thực khách nãy giờ bàn tán xôn xao, trầm trồ không dứt. Họ chẳng ngớt mồm khen ngợi người kiếm khách trẻ tuổi tài đức hơn người.

Uống cạn một tuần rượu, Thành Nhân mới từ tốn hỏi thăm hoàn cảnh của lão giáo chủ Thiên Tề giáo. Cổ Đại tiên sinh nắm lấy tay chàng:

– Khoan đã! Xin Ngô công tử vui lòng chờ cho chút xíu.

Lão vẫy bọn tửu bảo đến bên kê tai to nhỏ một hồi. Móc trong mình ra một thỏi vàng ròng trao cho chúng, lão căn dặn kỹ càng. Bọn tửu bảo “vâng, dạ” một cách sốt sắng rồi nhanh nhẹn đi lo chuyện lão nhờ. Mẹ con Thành Nhân biết rõ là lão đang nhờ vả bọn tửu bảo lo tẩm liệm và chôn cất bốn tay cao thủ Thiên Tề giáo bị vong mạng lúc nãy.

Hai người im lặng trầm ngâm một lúc chờ cho lão lên tiếng trước tiên. Chuyện nọ xong yên, lão mới quay vào bàn tiệc rót rượu cho cả ba, rồi cất giọng trầm tĩnh:

– Từ sau cái đêm được Ngô công tử trao cho ngọc tử, bọn tôn giả thuộc hạ của lão phu mang về chưa kịp mừng thì gặp biến... Lão phu thật không thể nào ngờ rằng đường đường là những bậc anh hào kiệt xuất võ lâm, những kẻ binh sinh thường rêu rao chính nghĩa mà thực tế tâm địa lại bẩn thỉu quá chừng. Hừ! Kế đến giới cao thủ võ lâm thuộc các đại môn chính phái Trung Nguyên đều tối mắt, tối lòng cố tình chiếm cho bằng được ngọc tử truyền quốc. Lão phu cùng với bản giáo dự định mở hội quần hùng, bầu minh chủ võ lâm rồi mới dăng lên cho người lãnh đạo bá vật ấy để hô hào bá tính, hiểu dụ muôn dân, lập cờ nghĩa, chống ngoại bang, đem thanh bình về cho thiên hạ. Thế mà... Khi chúng nó nghe nói có ngọc tử tức khắc sinh lòng tham, manh tâm chiếm đoạt cho bằng được... Chúng ào ạt kéo đến như bầy thú động rừng, gây sự với bản giáo liên miên suốt mấy tháng trời. Thời gian sau, chẳng hiểu do động lực nao thúc đẩy, cả một lực lượng ngũ đại môn phái cùng với những đám cao thủ thuộc các bang hội khác đồng loạt kéo đến cố tranh giành... Hừm! Nếu không nghĩ đến chư vị tiền nhân, lão phu đã đập tan nát cái bảo vật khốn nạn ấy rồi! Than ôi! Chỉ vì một miếng đỉnh chung mà làm cho con người biến thành loài nghiệt súc...! Tiên nương ôi! Công tử ôi! Lão phu uất hận vô cùng! Bất cứ giá nào, lão phu cũng sẽ dùng máu của chúng để rửa sạch mối thù này cho bằng được mới nghe! Hừ!

Lão ngửa cổ uống cạn chén rượu rồi nghiêng răng bớp võ nát chiếc chén. Thấy lão chấn động tinh thần quá mạnh, Thành Nhân chẳng biết an ủi làm sao, bèn khéo

léo lái câu chuyện sang hướng khác:

– Bẩm lão tiên bối! Người còn nhớ trận đối đầu với Hồng Sa La Sát ở vùng Giang Đông sáu năm về trước chẳng?

Cổ Đại tiên sinh ngỡ người ra một thoáng rồi gục gặc đầu:

– À... à! Nhớ chứ, công tử! Mụ ma đầu Hồng Sa La Sát võ công thật quá cao cường. Lão phu suýt nữa bị vong mạng về tay mụ ấy. May nhờ có Bạch Diện Thư Sinh Lý Tử Thanh kịp ra tay cứu mạng...! Nghe nói công tử đã cứu lầm con mụ ấy khi ả lánh về vùng Tứ Xuyên. Đáng tiếc thật! Chắc!

– Thưa lão tiên bối! Làm mà không làm đâu ạ...!

– Ủa...!

– ... Vì ả chính là bào muội của vãn bối đó!

– Hả? Công tử nói sao? Con nữ ma đầu đó lại là bào muội của công tử ư? Hả?

Thành Nhân khẽ gật đầu. Chàng bèn chậm rãi kể lại cho lão giáo chủ Thiên Tề giáo nghe hết nguồn cơn...

Đến chừng hiểu ra mọi việc, lão hơi cúi thấp mái đầu bạc, cắn môi một lúc mới trầm ngâm nói:

– Tội nghiệp cho Ngô công tử! Lão phu cứ ngỡ đâu chỉ có mình mới khổ nhất trên đời. Chẳng ngờ công tử lại còn khổ hơn lão nữa! Ôi! Sao trời lại đày đọa những con người chân chính như thế?

Thành Nhân tiện dịp thuật lại những điều mà lão Nhị Vương gia đã kể về Bạch Diện Thư Sinh nghĩa phụ của chàng. Vừa được tin về cái chết của Lý tiên sinh, lão giáo chủ Thiên Tề giáo vọt tưng mình lên khỏi ghế, la thất thanh:

– Ái cha...! Bạch Diện đại nhân bị thảm sát thật ư? Trời ơi là trời! Người như Lý tiên sinh mà trời cũng đành đoạn số, thế là hết chỗ nói rồi...!

Lão phẫn uất đến tột độ, hét to như sấm:

– Ta phải đi tìm...! Ta phải đi tìm những tên mặt người dạ thú! Ta phải giết! Giết hết những đứa ác tâm trên thế gian này...!

Lão đứng lên rút soạt thanh kiếm báu Hàn Nguyệt ra khỏi bao. Thành Nhân vội vàng chồm tới, nắm lấy cánh tay gân guốc của lão, nhỏ nhẹ can ngăn:

– Lão tiên bối chớ nên nóng vội! Bạch Diện đại nhân vốn là nghĩa phụ của vãn bối, thế thì trước sau gì vãn bối cũng sẽ tìm thù rửa hận cho người! Xin lão tiên bối bình tĩnh lại cho. Vãn bối có điều muốn hỏi...

Nói đến đây, chàng kéo lão ngồi xuống. Thấy lão còn ngập ngừng, chàng bèn kề miệng vào tai nói thật khẽ:

– Hồi sớm tiên bối bảo rằng gia gia của vãn bối đã lọt vào tay bang chúa Cái Bang Đào Gia Truật. Thưa tiên bối, có đúng như vậy không ạ?

Cổ Đại tiên sinh vừa nghe xong câu hỏi liền giật mình tỉnh ngộ. Lão tỏ ra bối rối trước thái độ hết sức đằm tĩnh của chàng. Để cho sự cuồng nhiệt lắng xuống một chập lâu, lão mới đằm đằm nói với chàng:

– Ngô công tử ạ! Lão phu vô tình quá đỗi! Mong công tử cùng tiên nương lượng thứ cho!

Lão nhìn quanh phòng một thoáng rồi đáp nhỏ:

– Lão phu e nói ra đây bất tiện! Vậy Ngô công tử cùng tiên nương hãy rời khỏi thị trấn này, rồi lão sẽ nói rõ cho tường. Ý công tử thế nào?

Thành Nhân nhìn sang thăm dò ý kiến nghĩa mẫu. Phụng Liên Thăng Tiên cô khe khẽ gật đầu. Thế là ba người đứng dậy trả tiền quán xong xuôi, nối đuôi nhau định rời khỏi khu thị trấn.